

4. O skrivnosti troedinega Boga

»Mar se motimo? Morda! Kar diha,
blodi in tipa iš?o? skozi temo neumnega pogleda;
živi verujejo - a mrtvi vedo.
Mar se motim?
Eden je Veliki eden je Istoveliki, in - Tretji!
Trije so Eden, plameni trije so zubelj enoliki.«

(Iz 10 poglavja epa v verzih »Trinajst lip« Friedricha Wilhelma Weberja, 1813-1894)

Nauk o troedinosti Boga že od samega za?etaka, skozi stoletja in vse do danes, zaposluje srca vseh kristjanov. Zaradi tega je prišlo do hudih sporov, vse do razkola cerkev zaradi navidez majhnih zamikov v poudarkih - tako vsaj danes gledamo na to. Mnogi, ki so zares iskali Boga v srcu, so razmišljali o tem, ne da bi si prišli na jasno. Konec koncev je to misterij nedoumljive globine, ki ga Bog Sam lahko razodene le izbranim dušam, je sveta skrivnost. Kako težko dostopna je, se bo morebiti osvetlilo z globokoumno legendo, ki poro?a o sv. Avguštinu: »Neko? je Avguštín (354-430) hodil gor in dol po morski obali in razmišljal, kako bi lahko razumel bistvo Boga. Tedaj je na obrežju naletel na otroka, ki je s školjko zajemal morsko vodo in jo vlival v majhno peš?eno jamico, ki jo je izkopal. 'Kaj po?neš tukaj?' je vprašal Avguštín. 'Izpraznil bom morje.', je odvrnil otrok, povsem resno zatopljen v svoje po?etje. 'Mar misliš, da ti bo uspelo?' je smehljaje vprašal modrec. 'Gotovo prej, kot pa bo tebi uspelo razumeti bistvo Boga.', je odgovoril otrok in izginil.« Kot poro?a legenda, je Avguštín tuhtal o Božanski troedinosti in neskon?nosti. Razumsko razmišljanje se tej skrivnosti ne bo nikdar približalo, srce jo lahko le verujo? sprejme v upanju, da bo v ve?nosti razkrita; razen, ?e bi Gospod Sam po?astil nekoga z ustreznim razodetjem. To se je tudi res ve?krat zgodilo tistim, ki ga ob?utijo kot odgovor na svoje iš?o?e spraševanje in ga želijo sprejeti; takšno razsvetljenje so prejeli na primer Emanuel Swedenborg, Sadhu Sundar Singh in nenazadnje Jakob Lorber.

Dne 16. marca 1840, dan po svojem poklicanju, je Jakob Lorber že prejel prvo besedo o misteriju troedinosti Boga, ki mu ga je med njegovi nadaljnjim življenjem vse intenzivneje, v vedno novih in globljih prispodobah, brez notranjih protislovij povedal skrivnostni glas v njegovem srcu: (»Božje gospodarjenje« I., 2, 10) »To pa vam sedaj povem: Da sem Jaz edini, ve?ni Bog v Moji troedini naravi kot O?e po Svojem Božanskem, kot Sin po Svojem popolnem ?loveškem in kot Duh po vsem življenju, delovanju in spoznavanju. Jaz sem od vekomaj Ljubezen in Modrost Sama. Nikdar nisem od nikogar karkoli prejel. Vse, kar je, je od Mene, in kdor nekaj ima, ima to od Mene.«

Na vprašanje apostola Petra in prošnje drugih u?encev je Gospod v šesti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija« (230, 1) odgovoril: »Toda to, kar boste slišali

sedaj, to zaenkrat obdržite zase in ne dopustite, da bi se o Meni razvedelo pred pravim ?asom! Ko pa bo dozorel ?as za to, boste to že zvedeli v sebi od Mojega Duha, ki je pravi Sveti Duh.

O?e, Jaz kot Sin in Sveti Duh smo od vekomaj razlo?ljivo in nelo?ljivo eno in isto. O?e v Meni je ve?na Ljubezen in kot takšna pratemelj in resni?na prasubstanca vseh stvari, ki izpolnjujejo vso ve?no neskon?nost.

Jaz kot Sin sem lu? in modrost, ki izhaja iz ognja ve?ne Ljubezni. Ta mogo?na lu? je ve?na najpopolnejša samozavest in najsvetlejša samospoznanje Boga ter ve?na Beseda v Bogu, s katero je bilo ustvarjeno vse, kar je.

Da pa je vse to lahko narejeno, je za to nujna najmogo?nejša Volja Boga, in prav to je Sveti Duh v Bogu, s katerim stvaritve in bitja dobijo svoj polni obstoj. Sveti Duh je mogo?na izgovorjena Beseda 'Bodi!' - in nastalo je, kar sta sklenili Ljubezen in Modrost v Bogu. In glejte, vse to je torej v Meni; ljubezen, modrost in vsa oblast! In s tem obstaja le en Bog, in Ta sem Jaz, in Jaz sem tukaj privzel telo le zato, da bi se kakor se to pravkar dogaja - v vaši osebnosti lahko pobližje razodel vam ljudem te zemlje, ki sem vas Jaz iz prasubstance Moje Ljubezni ustvaril popolnoma po Svoji podobi.«

Jezus takoj nato nakaže, da imamo tudi mi ljudje v sebi Bogu ?isto podobno troedinost. - Toda o tem bomo govorili še kasneje.

Od leta 1841 do 1851 je skladatelj Anselm Hiittenbrener iz kroga prijateljev Jakoba Lorberja vodil duhovni dnevnik, v katerega je vestno zapisoval inspirirane (navdihnjene) obrobne besede, ki so tekle ob velikih preroških glavnih delih. Jakob Lorber je te besede imenoval »nebeški darovi«. Tukaj gre pogosto za odgovore na vprašanja iz kroga prijateljev ali pa celo za vprašanja samega Lorberja. Dne 27.4.1842 je bilo zastavljeno vprašanje: »Zapisano je: >Kdor vidi Mene, vidi O?eta!< Jn 14,9; pri Marku 13, 32, pa se glasi: >Za tisti dan in tisto uro pa nih?e ne ve, tudi angeli v nebesih ne, tudi Sin ne, ampak samo O?e.< - Kako lahko uskladimo ti dve izjavi? - In mar ni re?eno tudi: >O?e je ve?ji kot Jaz?« (»Nebeški darovi« II., str. 66, 3) Jakob Lorber je prejel naslednji odgovor: »O?e je naj?istejša >ve?na Ljubezen v Bogu< ali >ve?na bistvena Beseda< v Sami Sebi. - >Sin< pa je Beseda, ki jo je izgovoril O?e ali v Sinu bistveno razkrivajo? se vam O?e Sam. Oba sta v enakem odnosu kot mišljena in izgovorjena beseda, kjer je misel temelj ali o?e izgovorjene besede, izgovorjena beseda pa spet ni? drugega, kot razodevajo?a se misel ali o?e besede same.

?e to razumete vam vendar mora biti kristalno jasno, da kdor vidi in sliši Sina, ta mora nujno videti in slišati tudi O?eta, in da sta potemtakem O?e in Sin eno in isto,

kot misel in nato izgovorjena beseda - in da je - O?e v Sinu in Sin v O?etu, kot misel v izgovorjeni besedi in izgovorjena beseda v misli. Prav tako morate potem tudi razumeti, zakaj je O?e ve? kakor beseda ali Sin. Beseda bi brez O?eta ali predhodne misli vendar bila povsem nemogo?a! Torej je O?e kot ve?ni poroditelj besede ve? kot oblikovana beseda. Ko pa je beseda izgovorjena, potem je vendar povsem identi?na z O?etom!

In ?e vse to razumete, vam je, po Mojem mnenju, skorajda nepotrebno še nadalje osvetljevati, zakaj (pri Mr 13, 32) v duhovnem pogledu nih?e ne ve za tisti dan in uro prihajajo?e velike sodbe nad vso zemljo, razen edinole O?e - in ne tudi >Sin<. ?e imate le za gor?i?no semence razuma v srcu (ne v glavi v mo?ganih), morate vendar pri pri?i uvideti, da se skozi besedo razodeva vendarle znanost misli, ali pa je zato misel znanost sama? - Zatorej lahko to, kakor tudi vse ostalo, ve le O?e, ne pa Sin, ki je tako reko? jezik v O?etovih ustih.

Da pa boste imeli popoln nazor o O?etu, Sinu in Duhu, vedite torej: Bog-?lovek Jezus je v bistvu O?e Sam ali s ?love?kim mesom oble?ena ve?na Ljubezen in Modrost Sama - ali poosebljeno obilje Bo?anstva.

Izgovorjena >beseda< Boga-?loveka Jezusa ali Njegov nauk pa je >Sin<.

Ker pa je O?e že od vekomaj vedel, kaj bo naredil, je Bog-?lovek Jezus tudi že od vekomaj bil v >O?etu<, vendar se je šele takrat telesno manifestiral [izražal, razodeval: SSKJ] kot >Bog-?lovek<, ko se je tudi O?e Sam javno zaupal ljudem!

Povejte Mi, mar še vedno ne razumete, kako sta Sin in O?e eno in isto? - ?e pa vendarle še imate pomisleke, potem poglejte na Duha, ki vas mora popeljati v vso Resnico!

Kajti ta Isti Duh, ki je ve?no bil v O?etu (ki je prave?na osnovna, misel ali ve?na naj?istejša Ljubezen Sama) - je vendar gotovo tudi v O?etovi izgovorjeni >Besedi< (torej v Bogu-?loveku Jezusu Kristusu; avtor). Kjer pa je *en* duh, tam bo br?kone tudi ena in ista bitnost! ?e ne bi bilo tak, kako bi potem Bog-?lovek Jezus lahko rekel o Sebi: >Jaz sem pot in resnica in življenje; nih?e ne pride k O?etu razen po Meni! < (Jn 14,6) - kar pomeni toliko kot: Jaz sem Ljubezen ali O?e, in ve?na Modrost ali Bog Sam, ali Duh in izgovorjena Beseda, ali ve?no življenje Samo, v katerem prebiva vse poosebljeno obilje Bo?anstva! Ker pa je tako, povejte, po kateri drugi poti lahko nekdo dospe do O?eta, ?e se Mu ne pusti zaobjeti in vle?i, za kar ima svobodno lastno voljo?

Kdor potem tako v sebe dejavno ali živo sprejme Besedo, ki jo je izgovoril O?e, ta potem sprejme tudi Sina. Kdor pa je v sebe sprejel Sina, ta bo vendar sprejel tudi O?eta, ko pa sta Sin in O?e eno in isto!

Kdor pa je tako vase sprejel Sina in O?eta, ta bo gotovo v sebi imel tudi >duha< ali

>lu?<, ki je tako v O?etu kot tudi v Sinu, in bo iz tega Duha v >vsej resnici< iz ?isto preprostega razloga, ker razen te lu?i ni ve? nobene drug lu?i in tako vsa svetloba izvira iz te edine lu?i. - Kdor pa je v lu?i, je preko Sina tudi v O?etu.

Ker pa je O?e prave?no Življenje temeljne ljubezni in vsa svetloba izhaja iz te lu?i, bo ?lovek gotovo imel tudi ve?no življenje, ?e je on v taisti (v lu?i; avtor) in le-ta skozi Sina, Duha in O?eta v njem!?

Menim pa, da ?e niste še bolj slepi kot središ?e zemlje, bi vam to moralo zadoš?ati, da sprevidite, da kdor vidi v Duhu Jezusa, ne bo ve? potreboval tabujev, da bi uzrl tudi O?eta!« - V pogledu Jakoba Lorberja se krš?anstvo izrecno poudarja kot monoteisti?na religija v enoumnem pri?evanju ene *edine osebe* Božje v treh aspektih: ?isto *Božansko*, ?isto *?loveško* in iz Njega izžarevajo?e, vso neskon?nost izpolnjujo?e *delovanje*, te tri aspekte pa smo mi padli ljudje v naši duhovni slepoti pomotoma razumeli kot tri lo?ene osebnosti. Lorber, ki s svojim doživetjem poklicanosti in kontinuiranim nebeškim ugovarjanjem ?uti, kot da bi si ga Gospod Bog naro?il, brezkompromisno zavrže troosebnost Boga v eni bitnosti, kot so jo pod pritiskom države formulirali na nikejskem koncilu (leta 325), saj so se že takrat - in to ne brez vzroka - bali, da bo zaradi tega vprašanja religiozne narave prišlo tudi do delitve rimskega cesarstva oz. imperija, ki je bilo pod vzhodno-zahodno napetostjo.

Veliki evangeli?anski teolog in cerkveni zgodovinar Ernst Benz, je v svoji knjigi »Vizija« (stran 494) zagovarjal stališ?e: »Pravi nauk o Božji trojici so izoblikovali šele v tretjem in ?etrtem stoletju, a tudi kasnejše oblike pou?evanja so razumeli zgolj kot nepopoln izraz neizrekljivega misterija v troedinosti razvijajo?e se edinosti Boga.«

Leta 381 v Konstantinoplu (prvi carigrabski koncil; op. prev.) sklenjen Symbolum Nicaeno-Constantinopolitanum, ki ga je leta 451 potrdil haledonski koncil, je še natan?neje zajel leta 325 v Nici sklenjen »Symbolum Nicaenum«, v zahodnem svetu ga je širil zlasti Karel Veliki in sicer v tretjem ?lenu z dodatkom »Filioque« (Sveti Duh, ki izhaja iz O?eta in Sina). Slednji dodatek pa je bil tudi ena izmed najpomembnejših to?k v prepiru latinske in vzhodne cerkve. Usodno je bilo formuliranje Božje troosebnosti. Cerkev se je vedno bolj energično branila, da bi sprejela formulo troosebnosti v enotnosti bistva kot nekakšen triteizem, »trobožanstvo«, toda vedno znova je prihajalo do zabrisanja in nejasnosti, predvsem zaradi upodobitev v umetnosti, tako da so se papeži ob?asno ?utili primorane, da prepovejo upodobitve Božanske trojice, da bi tako prepre?ili nesporazume. Iz teh razmišljanj lahko jasno sklepamo, da je cerkev kljub dvoum-

nim formulacijam skrivnost trojstva nenazadnje vsekakor razložila monoteisti?no.

V tistih prvih stoletjih so se trudili, da bi Božanstvo Jezusa Kristusa branili ,pred pritiskom s strani arianizma (nauk meniha Arija v 4. stoletju, ki je zagovarjal trditev, da Kristus ni pravi Bog; op. prev.) in so se hkrati borili tudi za formulacijo o bistvu Svetega Duha, okoli njegove definicije je namre? prav tako prišlo do hudih spoprijemov. Vse to naj bi se obvezujo?e formuliralo v kratkih dogmah. Tako diferencirana tematika, strnjena v kratke stavke, je lahko zelo dvoumna. Posledic v ?asu sestave na teh cerkvenih zborih svoj ?as prav gotovo še niso sprevideli. Brez dvoma so se duhovno kar najhuje borili za te odgrne, toda ostale so ?loveško skrpucalo.

Zaradi nejasnih formulacij o bistvu Boga znotraj krš?anstva, ki ga je ogrožala razcepljenost, na katero je vplival tudi posvetni politi?ni pritisk z vzhodne strani v ?asu sestave dogem, se je nato vzhajajo?i Islam ?util legitimiranega, da s prerokom Mohamedom širi togo monoteisti?no religijo kot - iz njegovega stališ?a - ?isti Božji nauk.

Tudi po drugi strani so Božanstvo Jezusa Kristusa skozi celotno zgodovino vse do današnjih spiritisti?nih ali spiritualisti?nih krogov vedno znova zanikali.

Razglasili so Ga za stvaritev O?eta, za vsekakor prvega in najvišjega nadangela pred Luciferjem.

V novejšem ?asu avstrijski profesor teologije (Winfried Blasig) v Linzu in St. Poltnu opozarja nase s knjigo, po kateri naj bi bil Jezus le prerok, ?eprav velik, ki je umrl le »preroške smrti«, ki naj bi jo kasneje divinizirali ali pobožanstvili. Kot utemeljitev navaja vznemirjenost zaradi nauka o trojstvu, ki naj bi vznemirila tudi že celo Goetheja. S sprejemanjem takšnih zmotnih naukov postaja nejasen in nesmiseln celoten odrešitveni nauk.

Dejansko se zdi, da v ?asu vsakoletnega praznika Sv. Trojice v celotnem cerkvenem prostoru obstaja o?itna nemo?, ko naj bi to skrivnost strnili v dostojanstvene besede. V tem ?asu mnoge pridige za seboj puš?ajo nelagodje, ker manjka jasno pojmovanje. Pridigarji, ki si to prizadevajo, prihajajo v vidno zadrego. Konec koncev je vse ?loveško razmišljanje o tem misteriju lahko le jecljanje.

Vendar naj poudarimo tudi nekaj razveseljivega. V Boži?nem ?asu se vse bolj uveljavlja srce osre?ujo? na?in izražanja, kakšna sre?a naj bi za nas ljudi bila, da »je Bog v Jezusu Kristusu postal ?lovek«.

V sklopu teh izpeljav so zanimivi predvsem preudarki k vprašanju vere glede Trojice s strani cerkve, kot jih je leta 1968 v svoji knjigi »Uvod v krš?anstvo« (založba Kosel- Verlag, Munchen) formuliral kardinal Joseph Ratzinger (zdajšnji papež Benedikt XVI.; op. prev.). Za religiozne iskalce so razumljivo ljubeznivi.

Ratzinger piše: (stran 130) »Krš?anski nauk, kot nam je podan v besedi o troedinem Bogu, v bistvu pomeni odpovedati se razrešitvi in obti?ati v skrivnosti, ki je za ?loveka neprera?unljiva: V resnici je to priznanje edina prava odpoved arogantnemu prepri?anju, da se spoznamo na vse, kar dela spolzke rešitve z njihovo lažno skromnostjo tako zapeljive.«

Na strani 133 Ratzinger nadaljuje: »Vsak izmed pomembnih temeljnih pojmov nauka o Sv. Trojici je bil neko? že obsojen; vsi izmed njih so sprejeti le s pre?rtanjem neke obsodbe; veljajo le s tem, da so hkrati ozna?eni kot neuporabni, da bi jih tako dopustili kot bedno jecljanje - a tudi ni? ve?. Pojem >persona< (prosopon, grško tudi maska) so neko? obsodili. (Pri neki skupini na koncilu je bilo svoj ?as govora o treh maskah Boga.) Centralno besedo, ki je v ?etrtem stoletju postala prapor ortodoksnosti [popolno-priznavanje sprejetih, ustaljenih verskih dogem, predpisov; pravovemost: SSKJ], >homousios< (eno biti z O?etom), so v tretjem stoletju obsodili; pojem >izhajanja< ima za seboj obsodbo, in tako bi lahko nadaljevali. Menim, da bi morali re?i, da te obsodbe kasnejših verskih formul notranje sodijo k njim: Uporabne so le skozi negacijo in le neskon?no posredno, kakor nauk o Sv. Trojici je možen le kot >pre?rtana teologija<.« - Ratzinger dodaja: »?e zgodovino dogem nauka o Sv. Trojici opazujemo v zrcalu kakšnega današnjega priro?nika teologije, se zdi kot pokopališ?e herezij [krivoverstev, krivih ver: SSKJ], katerih znamenja teologija še zmeraj nosi s seboj kot zmagovalne trofeje prestanih bitk.« Ratzinger v tem vidi dokaz dolgotrajne borbe za pojme, katerih pri?evanja preprosto niso mogla zadoš?ati, in meni: »Vsaka herezija je še mnogo bolj hkrati šifra za trajno resnico.« - Vse zavržene in pozitivne formule bi lahko veljale le v širšem kontekstu, prav tako kot zidaki neke katedrale, ?e niso ostali posamezni komadi in so se hkrati še naprej zavedali svoje nezadostnosti. (Stran 135) »Le v obkrožanju, videnju in izgovarjanju razli?nih, navidez nasprotnih aspektov nam uspe pokazati na resnico, ki nam vendarle nikdar ne postane vidna v celoti.« (Na strani 147) »Priznanje edinosti Boga tako v krš?anstvu ne velja za ni? manj radikalno kot v katerikoli drugi monoteisti?ni religiji, da v tem šele doseže svojo polno veli?ino.« - Ni dvoma, uradni cerkveni nauk o Sv. Trojici so v glavnem zmeraj dojemali monoteisti?no, ostaja pa dvoumnost v formulaciji, da je Bog troedin - v enosti ali enotnosti bitja, tako je vsaj glede na današnje dojetje pojma osebe. V minulih ?asih so problem videli tako reko? horizontalno - tri osebe druga ob drugi - in so tako prišli do napa?nih sklepov. Tri osebe druga ob drugi same zase ne morejo zahtevati ve?nost in neskon?nost, ti pojmi obstajajo vendar zgolj z nedeljivostjo.

V celotnem preroštvu Jakoba Lorberja, očitno namenjenem kot pomoč za versko krizo današnjega časa, pa je problem troedinosti Boga gledan vertikalno. Jakobu Lorberju so bili razodeti »drug v drugem« trije aspekti ali trije principi Boga. Gre za »drug v drugem« Očeta, Sina in Svetega Duha, ki so združeni v eno osebo, analogno ustvarjenemu človeku po Božji podobi, ki je prav tako »drug v drugem« telesa, duše in duha in na teh treh ravneh obstoja biti predstavlja enega človeka. Ob tem ne bi nihče niti pomislil in trdil, da smo sestavljeni iz treh oseb.

V tem vizionarskem pogledu je skrita providencialna [previdnostna: SSKJ] ponudba cerkvam, da naj vendarle preverijo te preroško nastale razlage, ki nikakor ne nasprotujejo krščanski miselni dediščini. Jezus pravi: »Črka ubija, duh pa je tisti, ki oživlja.« - Ne smemo materialno viseti na zunanostih besede, mnogo pomembneje je, da bolj duhovno dojamemo notranji smisel Božje besede. Kdor to resnico troedinosti Boga tako notranje dojame, lahko bolj ljubi Boga.

Nek prijatelj je takole definiral to skrivnost Sv. Trojice: »Bog je Eden. Iz njega kot Duhovnega Sonca izhaja najmočnejša nelomljena bela svetloba. Človeška narava je v svoji »padlosti« nezmožna, da bi prenesla to močno belo prasketlobo, ne da bi v njej preminila in zgorela. Če Božja svetloba prodre v našo, od greha skaljeno, sfero, pride do lomljenja te svetlobe, kot se zgodi tudi v naravi s sončnimi žarki ob nastanku mavrice. Bela svetloba se z lomljenjem razstavi na barve spektra, takšno jo prenese naše oko, ne da bi bilo zaslepljeno. Tako se analogno zgodi tudi z najsvetlejšo duhovno lučjo Boga. V lomljenju Božanske luči se nam zdi, da vidimo tri osebe in smo tako podlegli optični prevari. To je tako uredila Božja usmiljenost, da bi lahko prenesli Njegovo luč, ne da bi umrli.« Naj spomnimo ena Gospodovo besedo iz 2. Mojzesove knjige, 33, 20. Gospod govori Mojzesu: »Ne moreš videti Mojega obličja, kajti človek Me ne more videti in ostati živ.«

V osmi knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, v poglavjih 26 in 27, razlaga Gospod iskalcem resnice Božje bitje: »Poslušajte! Če je Bog kot Stvarnik vseh stvari, a vendar različen od vseh drugih od Njega ustvarjenih bitij, gotovo, vedno bil, je in bo, Mu to mar nalaga kakršnokoli nespremenljivo nujnost, da bi vztrajal v določenih pracentrih? Če je že človeku dano prosto gibanje telesa in to v vse smeri ter še neskončno bolj v duhu, kako naj bi se potem najsvobodnejši Bog omejil v tem, v čemer je celo Svojim bitjem dal popolno svobodo? Povem vam: Božanska neskončnost v vsem ima oblast, da se tudi brezkončno svobodno giblje!

Potemtakem pripada tudi Njej pravica, da Svojo veličastnost spremeni v meso in se Sama kot vedno najpopolnejši človek vidno predstavi ljudem, ki jih je Ona ustvarila. Toda neskončna Božja veličastnost nima in nikakor ne more imeti *take* moči, da bi

ustvarila druga, povsem Njej enaka Božanstva izven Sebe; kajti če bi lahko, bi morala izven tega enega neskončnega prostora ustvariti tudi še več prav tako neskončnih prostorov, kar pa mora vsak vsaj malo bistroumen človek že na daleč sprevideti in spoznati za največjo neumnost. Kajti, če je ta en prostor v vse možne strani neskončen, kje naj bi se potem začel drugi takšen neskončni prostor? Torej si lahko drugega popolnega Boga z največjo neskončno veličastnostjo prav tako malo predstavljamo kot neki drugi neskončni prostor, in iz tega lahko jasno razvidite, da tudi Jaz kot vam enak v mesu obstoječ Sin človekov, nisem neki drugi, temveč le en in isti Bog, ki sem pred vsako stvaritvijo že od vekomaj bil in bom takšen tudi vekomaj ostal. Zatorej ne morem nič storiti proti Moji večni veličastnosti, toda vse zanjo. Če bi si ob Sebi ustvaril še dva druga Boga, kot denimo Sina in Svetega Duha, tako da bi potem oba bila individualno ločena od Mene, bi morala nujno terjati vso Mojo popolno oblast, saj brez nje ni mogoč noben drugi Bog, kakor tudi ne obstoj nekega drugega ali celo tretjega popolnoma neskončnega prostora ob neki določeni delitvi in medsebojnem omejevanju. Če pa bi to bilo možno, kako pa bi potem kazalo z le eno možno vrhovno pravico Boga? Mogoča pa je le ena takšna neskončna Božanska vrhovna pravica! Če bi bile namreč tri, bi bilo neskončno monokraljestvo Boga razcepljeno in Njegov obstoj bi bil prav tako nemogoč, kot obstoj treh neskončnih prostorov drug ob drugem.

Monokraljestvo enega samega Boga lahko obstaja večno, ker je On Sam Njegov edini Kralj in Gospod, kot je to zapisano v Knjigi prerokov, ki so iz Božjih ust takole prerokovali: >Bog Svoje veličastnosti ne bo dal nikomur drugemu.<; kajti samo Jaz, Kristus, sem edini Bog! Ljudje, angeli, vladavine in oblasti, da, vse stvari v nebesih in na zemlji so se Mi vselej priklanjale in se bodo tudi vekomaj klanjale samo Meni in nikdar komu drugemu, prav tako kot tudi vsa neskončna stvarjenja svetov, pa naj se za vaše pojme zdijo še tako neskončno velika, vase pogoltne le en neskončen prostor stvarjenja in se zdi vse v primerjavi z njim prava ničnost.

Če ne bi pod imenom Oče, Sin in Sveti Duh razumeli enega za Sebe obstoječega, temeljnega in enobitnega Boga in bi namesto njega morali predvidevati nekega od Očeta različnega Sina in prav tako različnega Svetega Duha - kakšen Bog bi potem vendarle moral biti Oče?

Če po Knjigi prerokov, katere groba nespamet ljudi, ki so jo sami zakrivili; ne razume, Oče postavlja Sina v nebesih in na vseh zemljah in svetovih z vso močjo in oblastjo na Moje mesto in Mu je zaradi posvetitve in obravnavanja sedaj vam danega novega nauka iz nebes, za katerih poglavarja kakor tudi poglavarja vseh ostalih stvari je ustvarjen samo Sin, ki Ga Jaz predstavljam, in Mu je kot sodelavca

pridal Svetega Duha, potem vas Jaz vprašam: Kakšnega Boga pa potem vi naredite iz O?eta? Ali lahko iz Njega sploh še naredite Boga?«

Jezus v poduku nadaljuje: »Ali si lahko mislite, da je O?e ostarel, in da bi se hotel upokojiti tako, da bi razen Sebe sedaj imel še Sebi popolnoma enako vsemogo?nega Sina in nadalje še enako vsemogo?nega Svetega Duha, ki Ga je denimo proizvedel iz Sebe in Svojega Sina, in bi Njima sedaj tako, da bi se Samodpovedal prestolu, želel predati vse vladanje? Oh, kako nadvse pogansko neumen, bedast in slep bi potem moral biti ?loveški razum, da bi lahko podlegel takšni obsedenosti!

?e razen O?eta in lo?eno od Njega obstajata Sin in Sveti Duh, kakor obstajajo angeli in ljudje, potem ne moreta biti ni? drugega kakor Njegovi ustvarjeni bitji, ker sta svojo - pa naj bo še tako popolna - bit prejela le od tega enega Stvarnika in ne iz Sebe zaradi Svoje lastne in ve?ne popolne oblasti.

Kako pa lahko obstaja neko popolno, Božansko sorodstvo ali pa kakšna bistvena enotnost med duhom brez telesa in oblike in duhom s telesom in obliko? Ali lahko Sin, kije telesna oseba, in kot vidite ima telo, re?e, da je On v O?etu, ?e O?e nima telesa, podobe in oblike - ali pa je breztelesni in brezobli?ni neskon?ni O?e lahko v Sinu?

Nadalje: ?e je Sveti Duh neka iz O?eta in Sina izhajajo?a tretja, zase obstajajo?a oseba, kako lahko ima z obema enake lastnosti in je enako ve?na? Ali je lahko to, kar Njegova bit dobi od nekoga drugega, enako tistemu, kar ima Njegova bit iz Sebe? Ali je lahko kdaj ve?nost enaka vselej beže?emu ?asu ali omejen prostor enak neskon?nosti?

?etudi lahko bolj ali manj domnevamo, da vsi ?asi ?asov ti?ijo v ve?nosti, da se gibljejo in spreminjajo, pa nikakor ne moremo misliti, re?i in trditi, da je ve?nost vsebovana v kateremkoli še tako dolgo trajajo?em ?asu, kakor lahko bržkone tudi mislimo, govorimo in trdimo, da so vsi še tako veliki, pa vendarle še zmeraj omejeni prostori prav gotovo vsebovani v neskon?nem praprostoru, slednji pa nemogo?e tudi v njih.

?e bi Sveti Duh iz O?eta in Sina tako kot kakšno drugo bitje zares izšel kot Sama Zase bistvena oseba, tedaj bi o?itno bil Bog ?asa in ne ve?nosti! Takšen Bog pa bi potem lahko s?asoma prenehal obstajati, tako kot vse ?asno! In ?e bi bilo tako, kdo bi potem lahko dal in ohranil ve?no obstajanje vsem ljudem in angelom?!«

Jezus potem nadaljuje v svoji razlagi (nahaja se v nekem Lazarjevem preno?iš?u na Oljski gori): »?e je nadalje Sin bil že od vekomaj, kako je lahko On bil spo?et? In ?e je tudi Sveti Duh bil že od vekomaj, kako je lahko izšel iz O?eta in Sina in tako

za?el svoj obstoj? ?e so po vaši zavesti in razumu tri sporne Božanske osebe, iz katerih bi kasnejši judje zlahka naredili tri Bogove, vse skupaj ve?ne, se pravi, da so brez za?etka, potem ne bi mogel eden dati drugemu za?etek bivanja! Jaz, ki sem sedaj kot ?lovek pred vami v mesu, sem Sin in nisem bil nikdar spo?et od nikogar drugega kot le od Mene Samega in sem prav zato Moj osebni O?e že od vekomaj. Kje drugje bi potem lahko bil O?e kot le v Sinu, in kje drugje Sin kot le v O?etu, torej le en Bog in O?e v eni osebi? To Moje telo je potemtakem povelj?ana podoba O?eta zaradi ljudi in angelov zato, da sem jim Jaz razumljiv in viden Bog, in vi Me lahko sedaj gledate, slišite in govorite z Menoj in vendarle ostanete živi! Kajti prej se je glasilo, da nih?e ne more videti Boga in ostati živ. Jaz sem torej vseskozi Bog; v Meni je O?e, in z Mene po Moji Ljubezni, modrosti in Moji vsemogo?ni volji izhajajo?a oblast, ki vsepovsod napolnjuje ve?en neskon?en prostor in tudi povsod deluje, je Sveti Duh.

Jaz, kot Me sedaj vidite kot Boga-?loveka sredi vas, sem s Svojo celotno pracentralno bitnostjo gotovo popolnoma in nerazdeljen med vami tukaj v tej obednici na Oljski gori in se zato kot najresni?nejši Bog in ?lovek hkrati ne nahajam nikjer drugje, ne na tej zemlji in še manj na kakšni drugi; toda z iz Mene izhajajo?o silo, ki je Sveti Duh, vendarle Jaz dejavno prevevam vsa nebesa in zemeljsko materialen ter neskon?en prostor. Povsod vidim vse od najve?jega do najmanjšega, poznam vse, vem za vse, vse odrejam, ustvarjam in vodim ter vladam vsemu.

Sedaj, ko ste vse to izvedeli iz Mojih ust, boste tudi razumeli, zakaj morate ljudi, ki verujejo v Mene in bodo tudi dejavni po Mojem razglašenem jim nauku, v imenu O?eta, in Sina in Svetega Duha okrepiti s polaganjem rok.«

Na drugem mestu Jezus pojasnjuje, kako naj se tudi krst opravlja na enak na?in. Tukaj smo v povsem strnjeni obliki izvedeli tisti Jakobu Lorberju razodet pogled o troedinosti Boga, ki je v njegovem celotnem delu na nešteti mestih vedno znova z novimi aspekti neprotislovno naveden od za?etka do konca. V celotnem Lorberjevem delu je presenetljiv neprotisloven in jasen pogled na vsa bistvena vprašanja že od samega za?etka. Tega si nikakor ni mogel izmisliti nobeden ?lovek. Mi vsi smo vendar podvrženi procesom razvoja in zorenja, ki jim miselno lahko sledimo skozi leta našega življenja. Distanciramo [distanca - kriti?en odnos: SSKJ] se od prejšnjih pojmovanj, se popravljamo. Tukaj pa, v tej prerokbi, nas prevzema zmeraj znova pojavljajo? se neprotisloven vidik velikih skrivnosti Božanskih in ?loveških biti, stvarstva, izvirnega greha in odrešitve. Tako mogo?en, kompleksen in univerzalen vidik je preobsežen za eno ?loveško življenje, tega ?lovek ne more

proizvesti sam od sebe, to mora biti navdih iz najvišje duhovne sfere, od Gospodovega Duha. Konec koncev je to duhovno dogajanje obvladalo isto preprostega, ponižnega človeka, ki je v svojih zrelih letih to ni hudega slute moral doživeti kot onstranski vdor in je potem enostavno ubogal.

V enem izmed Lorberjevih velikih del o onstranstvu, »Duhovnem soncu«, v prvem delu (51,19) v svoji sferi pri svojem vodenju po nebesih govori evangelist Marko: »Torej se sedaj obrnite tudi na edinega Gospoda Jezusa Kristusa, kajti On je edini Bog in Gospod nebes in zemlje. Toda obrnite se Nanj v svoji ljubezni, in kmalu boste v Njem in iz Njega v sebi našli pravi namen večnega življenja in ga nato najjasneje uzrli.

Ta (zmotna) troedinost pa mora v vas povsem propasti, da boste lahko spoznali pravo Troedinost, ki je ljubezen, modrost in iz tega izhajajoča večna dejavnost v edinem Gospodu Jezusu! Ne mislite, da je bila pri Kristusovem krstu razodeta Božanska troosebnost; kajti vse to je bila zgolj pojava, ki jo je Gospod dopustil, da bi ljudje z njeno pomočjo v tem Enem Gospodu spoznali popolno vsemogost in popolno Božanstvo. Zakaj takrat je Božja modrost, kot Njegova iz večne ljubezni izhajajoča večna Beseda, zares privzela meso in se je imenovala Božji Sin, kar pove toliko kot: Modrost je sad Ljubezni in iz slednje le-ta izhaja, kakor svetloba iz toplote. Vidna pojava Božjega Duha nad Sinom je označevala le to, da večna neskončna Božja sila sicer tako kot modrost izhaja iz ljubezni, a vendarle deluje skozi modrost, tako kot sončna toplota uinkuje v razširjeni svetlobi.

Sedaj, ko ste sprevideli vse to, boste vendar tudi zlahka doumeli, da mora biti v Gospodu, ker je bila v Njem prisotna celotna neskončna luč modrosti, prisotna tudi celotna neskončna ljubezen ter iz njiju izhajajoča celotna neskončna Božanska energija.«

Marko se pri nadaljnjem poučevanju povrne na prolog [posebni, uvodni del kakega literarnega dela, uvod: SSKJ] Janezovega Evangelija in sklepa: »Bog in Beseda sta eno in isto tako kot Sin in Oče, nobeno ni prej kot drugo, kajti Oče in Sin, ali Bog in Beseda, ali Ljubezen in Modrost so od vekomaj popolnoma Eno. Zatorej tudi lahko besedilo iz Janeza obrate kakorkoli hočete, pa ima njegovo pričevanje zmeraj en in isti smisel, namreč, da je Gospod Eden, tako kot Oče, kot Sin in kot Duh!«

V nebeški sferi Marka za nas še naprej prihaja do osvetlitev Božje biti: (»Duhovno sonce« 1., 74, 14) »Jezus Kristus je edini Bog in Gospod vseh nebes in vseh svetov! Le zaradi Svoje večne neskončne Ljubezni je v Sebi Oče, in zaradi Svoje neskončne Modrosti Sin, in zaradi Svoje večne vsemogone nedotakljive Svetosti Sam Sveti Duh; kot je tudi Sam povedal o Sebi, da sta On in Oče Eno, in kdor vidi

Njega, vidi tudi O?eta; in da Sveti Duh izhaja iz Njega tako, kot je On to pokazal, ko je navdahnil Svoje apostole in jim rekel: Sprejmite Svetega Duha! - To je za vas prvi ?len verovanja, brez katerega nih?e ne more priti do ve?nega življenja, kajti v Pismu se glasi: Kdor ne veruje, da je Kristus Sin živega Boga, ki je O?etova Ljubezen, ne bo blažen.

Jaz (Marko) pa vam pravim: ?e se ne boste polastili O?eta kot Duha v Sinu Kristusu, ne boste prispeli v življenje!

Ne spotikajte se nad besedilom, v katerem je zapisano: >O?e je ve? kakor Sin<; ker to pove, da je Ljubezen, kot O?e v Sebi, temeljna Božja bit in da iz Nje ve?no izhaja lu? in ve?no mogo?ni Duh. - To naj bo za vas drugi ?len verovanja.

Tretji ?len verovanja pa se glasi takole: Bodite ponižni iz vsega srca, in nad vse ljubite Boga v edinem Kristusu, med seboj pa se ljubite tako, kot ljubi vsak samega sebe; in vsak med vami naj bo tukaj zavoľo drugih in naj se trudi, da po mo?nosti kot najmanjši služi vsem!«

V drugi knjigi Lorberjevega dela »Duhovno sonce«, 13. poglavje, doživimo vrhunec preroških izjav iz sfere apostola Janeza, ki je vendar bil najljubši u?enec in je po?ivajo? na Jezusovih prsih izvedel najgloblje skrivnosti. Z jasnim pogledom ljubezni prepozna Jezusa kot Boga in ?loveka, kot personalni center Boga: »Povem vam, Jezus je nekaj tako neznansko velikega, da, kadar je izgovorjeno to ime, celotna neskon?nost vzdrti od prevelikega spoštovanja. ?e re?ete Bog, imenujete sicer tudi najvišje Bitje; vendar Ga imenujete v Njegovi neskon?nosti, saj izpolnjuje neskon?no veselje in s Svojo neskon?no silo u?inkuje od vekomaj do vekomaj. V imenu *Jezus* pa ozna?ujete popoln, mogo?en, bistveni center Boga, ali povedano še jasneje: Jezus je resni?ni, edino pravi, bistveni Bog kot ?lovek, iz katerega šele kot duh Njegove neskon?ne mo?i, sile in oblasti, kakor žarki iz sonca, izhaja vse Božanstvo, ki izpolnjuje neskon?nost. - Jezus je potemtakem utelešenje celotne polnosti Božanstva, ali: V Jezusu resni?no telesno bitno prebiva Božanstvo v vsej Svoji neskon?ni polnosti; zato se tudi vselej, kadar je izgovorjeno to neskon?no najsvetejše vzvišeno ime, vzbudi vsa Božanska Neskon?nost!

To, da je prenašal sprejem telesno ?loveškega, pa je hkrati tudi neskon?na Gospodova milost. Toda zakaj je to naredil? Poslušajte, sedaj vam bom razkril majhno skrivnost!

Pred rojstvom Gospoda na zemljo se nikdar noben ?lovek ni mogel pogovarjati z resni?no Gospodovo bitjo. Nih?e je nikdar ni mogel ugledati, ne da bi ob tem popolnoma izgubil življenje, kot lahko preberemo tudi pri Mojzesu: >Nih?e ne more videti Boga in ostati živ.< Sicer se je Gospod res pogosto osebno prikazal in je

govoril s Svojimi svetniki in je Sam poučeval Svoje otroke v pracerkvi, kot tudi v Melhizedekovi cerkvi, kateri je pripadal tudi Abraham. Toda ta osebni Gospod pa pravzaprav vendarle ni bil neposredno Gospod Sam, temveč vselej le v ta namen z Gospodovim Duhom prežet angelski duh. Iz takšnega angelskega duha je potem govoril Gospodov Duh tako, kot bi govoril neposredno Gospod Sam. Ampak v takšnem angelskem duhu vendarle nikoli ni bilo prisotno najpopolnejše obilje Gospodovega Duha, temveč le v tolikšni meri, v kolikšni je to bilo potrebno za nameravan namen.

Lahko verjamete: V tistem času niti najistejši angelski duhovi Božanstva nikdar niso mogli videti drugače, kot vi vidite sonce na firmamentu [nebu, nebesnem oboku: SSKJ]. In noben izmed teh angelskih duhov si ne bi nikdar upal predstavljati Božanstvo v katerikoli podobi, kakor je bilo še v Mojzesovih časih izraelskemu ljudstvu najstrožje zaukazano, naj si ne delajo Božjih rezbarij in podob, torej nikakršnih slikovnih predstav.

Sedaj pa poslušajte: Temu neskončnemu Božjemu Bitju je nekoč, in sicer v času, ko so ljudje najmanj mislili na to, ugajalo, da se v vsem Svojem neskončnem obilju združi in v tej združitvi privzame popolno človeško naravo!

Zamislite si: Bog, ki Ga nikdar ni uzrlo nobeno ustvarjeno oko, pride na svet v Jezusu, navdanem s skrajno neskončno ljubeznijo in modrostjo!

On, Neskončni, Večni, pred čigar dihom se večnost razprši kot sipko pleve, je potoval in poučeval Svoja bitja, Svoje otroke, ne kot Oče, temveč kot Brat!

Toda vse to še ne bi bilo dovolj. On, Vsemogočni, se pusti celo preganjati, ujeti in telesno umoriti svojim ničnim bitjem! Povejte mi: Ali bi si lahko zamislili neko neskončno večjo ljubezen, večje ponižanje kot to, ki ga poznate pri Jezusu?

S tem nepojmljivim dejanjem je preoblikoval vse nebeške stvari. Čepprav prebiva v Njegovem milostnem soncu, iz katerega doteka'lu?, ki nikdar ne presahne, vsem nebesom, pa je vendarle povsem taisti živi Jezus, ki je hodil po zemlji v vsej Svoji Božanski polnosti kot resničen Oče in Brat, kot popoln človek navzoč med Svojimi otroki. Vsem Svojim otrokom daje vso Svojo milost, ljubezen in moč in jih Sam osebno bitno vodi, da bi neskončno mogočno delovali znotraj Njovega reda!

Pred tem je med Bogom in ustvarjenimi ljudmi zeval neskončen prepad, toda v Jezusu je bil ta prepad skoraj v celoti izničen; kajti, kot veste, nam je On Sam to vidno nakazal, za začetek s Svojim človeškim rojstvom; drugič s tem, da nas ni le enkrat, temveč velikokrat imenoval za brate; tretjič tako, da je z nami jedel in pil in z nami prenašal vse naše tegobe; četrtič s tem, da se je kot Gospodar neskončnosti pokoraval celo posvetni oblasti; petič tako, da se je pustil posvetni oblasti celo ujeti;

šesti? s tem, da se je s posvetno mogo?no intrigo [zviija?o, spletko: SSKJ] dal celo na križ pribiti in ubiti; in kon?no sedmi? tako, da je On Sam svojo vsemogo?nostjo v templju raztrgal zastor, ki je najsvetejše lo?eval od ljudstva!

Zato je On tudi edina pot, življenje, lu? in resnica. On predstavlja vrata, skozi katera lahko dospemo do Boga, se pravi, da skozi ta vrata premostimo neskon?en prepad med Bogom in nami in najdemo tamkaj Jezusa, ve?nega, neskon?no Svetega Brata!

Njega, ki je tako hotel, da bi se premostil ta prepad, lahko sedaj gotovo ljubimo nad vse! Zato za obuditev naše ljubezni do Jezusa gotovo zadoš?a že ena sama samcata misel; -le Njegovo ime, izgovorjeno v našem srcu, naj bi bilo ve?no dovolj, da bi se v vsej globini vneli Zanj!«

Najljubši u?enec (Janez) na tem mestu nadaljuje: (verz 18)

»V svetu duhov obstajajo nedoumljive globine. Noben ustvarjen duh jih nikdar ne bi mogel presoditi; toda mi smo v Gospodovem Duhu. Njegov Duh živi, upravlja in deluje v nas, in v tem Duhu za nas nobena globina ni nedoumljiva; saj nih?e drug ne more vedeti, kaj je v Duhu, kakor edino Božji Duh. - Jezus, združeni Bog v vsem Svojem obilju, pa nas je izpolnil s Svojim Duhom. In s tem Njegovim Duhom v nas lahko tudi prodremo v Njegove Božanske globine...«

V tem, za naš ?as novo razodetem pogledu, se nam na novo odpira doslej zape?atena skrivnost troedinosti Boga. Dolgo ?asa je bila za nas zaprta, ker ?loveštvo za takšne ideje preprosto še ni bilo zrelo. Prav tako je lahko Gospod v ?asu Svojega zemeljskega bivanja Svojim u?encem marsikaj le nakazal, ker ?as za mnoge resnice v neprikriti obliki še ni bil dojemljiv. Zatorej je On pogosto govoril v prisposodobah in je za prihajajo?i ?as obljubil delovanje Svojega Svetega Duha. Zato je tudi po tem Svojem zemeljskem ?asu vedno znova pošiljal z Duhom izpolnjene ljudi, ki naj bi iš?o?e popeljali vse globlje v resnico. Njihova usoda je bila pogosto enaka usodi prerokov Stare Zaveze ali pa celo Gospoda Samega.

Zelo pomembna misel o troedinosti Boga izhaja iz nauka po Lorberju, ki ga ni sam izumil, temve? mu je bil dan skozi notranjo besedo: Kdor ho?e najti Boga, Ga ne sme iskati v za nas ljudi nedostopni neskon?nosti, tam Ga vekomaj ne bo našel. Obrniti se moramo na personalen center v Bogu, na Jezusa Kristusa, ki nam je kot ?lovek za vse ?ase postal viden in nam je povedal, da je On pot, resnica in življenje. ?lovek se mora v svojem srcu obrniti vase, in v ljubezni svoje notranjosti bo našel Boga.

V poglavju 51, 17, druge knjige »Duhovnega sonca« Janez znova u?i: »Kdor pa ima ljubezen, ta ima v sebi temelj vseh stvari in vseh pojavov, ker ima v sebi Gospoda, in lahko tako vsak ?as, s kar najmanjšim trudom tega sveta, pride do

dna; toda lovec modrosti in neskončnosti bo v neskončnosti le stežka našel kakšen cilj, kamor bi želel izstreliti svoja bežna in nižna modrostna kopja.« ... »?e se ob tem ozrete še malo na posvetne modrece vašega časa, ki so vsi usmerili svoje kopje v Gospoda in so Ga hoteli ujeti in izmeriti z vatlom (0,77756 m) in merilno palico (5,8471 m; op. prev.). Kaj pa so na koncu dosegli z vso svojo modrostjo? Prav ni? drugega kot izgubo Gospoda!

Kajti, iskali so v neskončnem, v nedostopnem, tam niso našli in so bili konec koncev primorani, da iz svoje lastne ničnosti kreirajo nekega boga. «

Ali to ne ustreza na pretresljiv način današnjemu času z njegovo prerazumsko-materialistično aroganco, s hibridnim vraževerjem v izvedljivost in v zmožnost manipuliranja z vsemi stvarmi? Janez v 20. verzju istega poglavja nadaljuje: »?e bi Bog šele tedaj bil Bog, ko Ga vi mislite (z vašimi možgani; avtor), potem bi zares rad vedel, kdo vas je ustvaril; in kdo vam je dal sposobnost, da sploh lahko mislite nekega Boga? Kajti to, kar vi pravite o Bogu, je še veliko bolj neumno, kot ?e bi nekdo hotel povsem resno trditi, da se hiša zgradi sama od sebe, brez zidarskega mojstra, in ?lovek šele takrat postane zidarski mojster, ko ga je kot takšnega pripravljena sprejeti neka sama od sebe nastala hiša. «

Janez svoje poslušalce zmeraj znova rote?e poučuje: (»Duhovno sonce« II., 60, 18) »Ime tega ?loveka vseh ljudi, ki je Bog od vekomaj in je ustvaril vse stvari, se imenuje Jezus, to ime pa nam pove, da je On Odrešenik vseh Svojih bitij. Njegova beseda, ki jo je govoril, je bila namenjena vsem stvaritvam, in s tem je On vse Svoje stvaritve pozval tudi k zveličanju (odrešitvi) Svoje Ljubezni, in ti prav tako nisi izvzet kot nisem bil jaz, ki sem bil Njegov sodobnik na zemlji.«

Na drugem mestu (»Duhovno sonce« II., 64, 2) stoji beseda: »Sedaj vemo, da je Bog Sam, vsemogočni Stvarnik vseh stvari, popoln ?lovek in vedno kot O?e. prebiva med tistimi, ki so Njegovi otroci.«

V dvodelnem delu o onstranstvu »Od pekla do nebes - Robert Blum« je v drugi knjigi (278, 3) znova govora obrezplodnem iskanju Boga v neskončnosti. Tam se po Jakobu Lorberju Gospod izraža: »Kaj pravzaprav povzroča največjo nesrečo vseh peklenških duhov? To je stremljenje po neskončnem! Neskončnost pa nima niti hrbtnih stene niti meja. Zatorej je lahko razumljivo, da s peklom izpolnjen duh nikakor ne more doseči blaženosti. Kdor išče blaženost v neskončnosti, je nikakor nikoli ne more najti! Globlje kot prodira, bolj neskončen prepad, preko katerega nikoli ne bo prišel, se odpira pred njegovimi očmi.

Moje kraljestvo je zatorej položeno v majhno srce vsakega ?loveka. Kdor hoče priti vanj, se mora torej poglobiti v svoje lastno srce in si tamkaj ustvariti kotiček miru, ki

se imenuje ponižnost, ljubezen in zadovoljstvo. ?e je s tem v redu, je tudi njegova sre?a zagotovljena za vekomaj.«

Ko se Jezus, kot je bilo razodeto Jakobu Lorberju (»Veliki Janezov Evangelij« V., 117, 4), mudi v okolici Cezareje Filipe (Paneas, *gr.* Kaisareia Philipon, mestna država; leta 23 pr. n. št. jo je Herod dobil od Avgusta; op. prev.), pou?uje nekdanjega, bedno sem ter tja preganjanega obsedenca po imenu Mataela, ki ga je bil ozdravil in ki je odtlej doživel velik duhovni razvoj, da je spoznanje Jezusovega Božanstva predpogoj za resni?no ljubezen do Boga. Ta poduk velja prav tako za Mataela, kot za vse druge ljudi.

»Kdor Me ne spozna kot Boga, ta Me kot Boga tudi ne more. resni?no in nad vse ljubiti! Bi pa Me ti kdajkoli lahko spoznal za Boga, ?e bi pri Meni opazoval zgolj povsem ?loveška delovanja in dejanja in govore? Prav gotovo ne! In ali bi tvoja ljubezen do Mene postala tako mogo?na, ?e na Meni ne bi odkril ni? Božanskega? S tem pa, ?e bi te Jaz zgolj zaobjel z vso ljubeznijo in naklonjenostjo kot kve?jemu ženin svojo nevesto, ti ne bi mogel izkusiti, da v Meni z nasvetom, besedo in dejanjem prebiva in deluje duh najvišjega Boga, temve? sta ti to oznanili šele Moja modrost in Moja mo? in tako ni ravno povsem prav, ?e veli?ino Moje modrosti in mo?i imenuješ zastrašujo?e ognjeno morje in meniš, da naj ljudje nikdar ne bi imeli opravka s tem. Prav nasprotno!

Ljudje naj z vsem pohlepom v vsem in predvsem iš?ejo Moje kraljestvo in se naj kot Moji bodo?i otroci pri?nejo vse bolj spoznavati z vsako sfero in zvezo v veliki hiši Svojega O?eta. S tem bodo polni ponižnosti rasli tudi v resni?ni ljubezni, in s tem se bodo vse bolj in vse ljubezni polno veselili O?eta, in O?e tudi njih. ?e bodo ljudje tako delali in živeli resni?no življenje v in z Mojo modrostjo, ljubeznijo in mo?jo, tedaj bodo tudi prav to, kar bi vsi pravzaprav morali biti. Šele s tem bodo kot Moji resni?ni otroci postali prav tako popolni, kot sem popoln Jaz Sam, in se jim potem Moja Božanska modrost, mo? in veli?ina nikdar ve?ne bodo zdele kot zastrašujo?e ognjeno morje!.«Ž

»A vendar vam vsem k temu dodajam še to, da vi vsi ljudstev zaenkrat še ne smete pou?iti o vsem tem, kar sem vam Jaz zdaj pokazal. Nau?ite jih predvsem spoznati Boga in živo verjeti Vanj in Ga ljubiti nad vse! Vse ostalo jim bo po potrebi razkril Duh Sam.«

Zapletene nikejske dogme s formulacijo »troosebnosti« Boga iz leta 325 v ?asu, ki je sledil, niso prinesle kakšnega blagoslova. Med seboj so v takšni meri pomešale enoten pojem Boga Stare in Nove Zaveze, da so v osmem stoletju v krš?anstvu zmedle milijone ljudi. Ljudstva Orienta so trumoma prehajala k muslimanstvu, strogi

religiji enega Boga. Kot v ognjenem viharju so ena za drugo propadale stare cerkvene ob?ine Male Azije, Palestine in Egipta, ki jih je ustanovil Pavel.

Kristjanom, ki so se še uveljavili, pa je namre? bila otežena pot do Kristusa; Bog se je moral na kakršenkoli na?in na novo razodeti ljudem te zemlje, ki so bili zmedeni zaradi ?loveške interpretacije Svetega Pisma in zaradi razkola, ki je posledica prav te ?loveške razlage vsebine Svetega Pisma.

Jakob Lorber, ki je samega sebe imel za »nekoristnega hlapca«, je smel za naše stoletje biti Božji glas, kateremu bi mi vsi morali prisluhniti. Spoznanja, ki jih je prejel o krš?anski Sv. Trojici, lahko prav dojame šele naš ?as, v katerem je vse duhovno zaplavalo.

Veliki iskalec Boga in teolog Romano Guardini je v »Bližina in daljava Boga«, enem izmed svojih del, izjavil: »Ko pa bo neko? prišel ?as, in bo prišel, po tem, ko bo prestana tema in bo ?lovek vprašal Boga: >Gospod, le kje si bil takrat?<, tedaj bo znova zaznal odgovor: >Vam bližje kot kdajkoli!< Morda je Bog naši ledeni dobi bližje kot baroku s sijajem njegovih cerkva, srednjemu veku z obilico njegovih simbolov, zgodnjemu krš?anstvu z njegovim mladim preziranjem smrti; le da tega ne ob?utimo. On pa pri?akuje, da ne bomo rekli: >Ne ?utimo nikakršne bližine, torej Boga ni.< - temve? da Mu tudi skozi daljavo ostanemo zvesti. Iz tega bi lahko zrasla vera, ni? manj, veljavna, da - morda celo ?istejša, vsekakor trdnejša, kot je v ?asu notranjega bogastva kdajkoli bila.«

V tem ?asu duhovnega mraka je v mnogih ljudeh zraslo hrepenenje po spoznanju Boga, in se bo še okrepilo.

To je ?as, v katerem bodo tudi spoznanja Jakoba Lorberja cenili bolj kot doslej.

Na dokaj kratko strnjena, vsa najpomembnejša mesta v preroških spisih Jakoba Lorberja, izražajo slede?e: V Jezusu se je utelesil in postal ?lovek edini Bog in Stvarnik Jehova-Zebaot (Zebaot - oznaka za Boga iz Stare Zaveze, *hebr.* Nebeške trume; op. prev.). V njem so združeni O?e, Sin in Sveti Duh!

Nebeški glasovi v Lorberjevem delu »Od pekla do nebes - Robert Blum« (1., 126,1) kot boži?no petje iz nevidnega prišepnejo nekemu, ki se je v onstranstvu prebudil iz svojih starih cerkvenih predstav: »Jezus, Križani, je edini Bog vseh nebes in vsega, kar napolnjuje neskon?ni prostor. On Sam je Prastvarnik vseh stvari, vseh angelov, ljudi, živali, rastlin in vse materije. Po Svoji prave?ni telesni biti je O?e, ve?ni Sin Svoje modrosti in edini Sveti Duh Svoje neskon?ne oblasti, sile in u?inka.

Na tega Jezusa se resni?no in zvesto obrni v srcu in ljubi Njega, ki te tako zelo ljubi in te je ljubil, da je iz ljubezni do tebe kot tudi do vseh ljudi privzel ?loveško naravo in je na Sebe prevzel najbolj grenko smrt telesa, da bi bilo tebi in vsem

ljudem omogočeno večno življenje!

Večno, Bogu povsem enako, najbolj blaženo življenje je omogočil le On Sam in ga kot neskončen zaklad dal vsem stvaritvam. Sedaj ni več potrebno nič drugega, kot da ljubeznivo zahtevamo in kar najbolj hvaležno sprejmemo ta Sveti, veliki dar - in človek bo vekomaj blaženo živel v družbi Boga kot drugi bog.

Bog, ki je vseh nas Oče Jezus, je najčistejša Ljubezen, ki nikogar ne sodi in želi vsakogar osrečiti. Kajti Bog nikogar v nič ne sili, še najmanj v tem svetu duhov. Zatorej bo vsak deležen le tega, kar sam hoče. Kar potemtakem želiš, to boš tudi prejel. Vendar pa ni nobenega življenja in nobene blaženosti razen v čisti Božji ljubezni. Kdor je Njo sprejel vase in tudi sam hoče to, kar hoče ta Sveta Ljubezen, ta živi in je blažen za vekomaj.«

Leta 1984 je neka katoliška revija objavila pismo nekega vernika, ki je odkril spise Jakoba Lorberja in Swedenborga in se je šele nedolgo tega ukvarjal z njimi. Ti imeni sta mu prej bili neznana pojma. Spoznal je, da je Ljubezen do Boga in bližnjega srž krščanske nauka in da Jezus to ni slučajno določil za prvo in največjo zapoved. - Ta človek se je potrudil in je nekatere izmed svojih znancev, same kristjane, ki redno hodijo v cerkev, vprašal, ali ljubijo Boga. Opisuje, da je bil rezultat porazen. Sprva so ostali brez besed, potem so rekli: »Menda že.«, po nadaljnjem premišljevanju pa so se vprašali: »Da, kako pa lahko ljubiš nekoga, ki Ga nisi še nikdar videl?«

V tem kratkem citatu iščočega človeka, v katerem je vzplamtela Ljubezen do Jezusa, ko je srečal preroštvo Jakoba Lorberja, je jasno razvidno: »Tistega, ki so Ga iskali v neskončnem, niso našli.« Boga najdemo edino v Jezusu Kristusu, našemu Očetu, ki nam je v ulovečenju postal brat, ki je v Svojem izžarevanju moči vsepovsod pričuje in neprenehoma deluje in Sveti Duh. V Jezusu nam je On čisto blizu, s Svojim Duhom pa tudi v nas samih.

S to duhovno razsvetlitvijo se nam je spet čisto približal naš Gospod Jezus Kristus kot edini in pravi Bog, kot Oče, Sin in Duh, On, za katerega je grozilo, da bo v materialistični zatemnitvi naših dni spet postal neviden za nas. Tudi v tradicionalnih cerkvah so ohranjene te stare in vekomaj nove modrosti, toda zaradi človeške pomanjkljivosti je mnogo tega izginilo, ali bilo po neumnem celo zakopano, da Tega ni več moč najti.

Romano Guardini, že pravkar omenjeni teolog s preroškim duhom, katerega 100. rojstni dan so pravkar - medtem ko je bilo napisano to poglavje - praznovali, je zaradi osebnega srečanja, ki je bilo naklonjeno avtorju, v knjigo »Gospod«, ki naj bi jo signiral [podpisal: SSKJ], zapisal besede: »Po Njem in z Njim in v Njem.«..., to je

bilo sredi vojne, dne 23.8.1942. Ob branju teh besed dobijo le-te po srečanju z naukom po Lorberju isto poseben pomen, saj konec koncev predstavljajo trinitarno (triedino) formulo. Kako zelo nepremišljeno in tja v en dan te svete besede pogosto izrežejo pri bogoslužju.

V zelo stari molitvi, katere vsakokratni posamezni odlomki lahko nudijo povod za meditacijo, se pozivanje glasi takole: »Gospod Jezus, v katerem prebiva vsa polnost Božanstva!«

Te duhovne bisere smo morali omeniti v okviru teh opazovanj zato, da bi pokazali, kakšne dragocenosti so v kršćanstvu veidel pozabili. - Z Jakobom Lorberjem znova oživljajo.

Veliki osamljeni lovek in evangelićanski kristjan, bivši generalni sekretar OZN Dag Hammarskjold, ki je umrl 17.9.1961 v nepojasneni letalski nesreči, je leta 1954 v svoj duhovni dnevnik zapisal molitev, ki se začne takole:

»Ti, ki je nad nami, Ti, ki je eden izmed nas, Ti, ki je tudi v nas. . .«

Primerov za to, kako so se ljudje duhovno isto približali tej srćni skrivnosti kršćanstva, je še već; tem ljudem je zažarel misterij Božanske trojice v Jezusu Kristusu. Ohranili so ga v tišini svojega srca. Pri Jakobu Lorberju pa povsem oćitno obstaja pooblastilo za naš čas, naj nam vsem pomaga, da bi se v usmerjanju k Jezusu Kristusu znova naućili jasneje videti in občutiti bližino Troedinega.

[Dr. Rainer Uhlmann](#)

Tako mi je govoril Gospod